

отъ послѣднийтъ мусулманскій бейчага и като свършемъ съ башикеригъ и капиталиститъ на Одринъ, венчиктъ въздишахъхъ за него.

— При Акъ-паша бѣше много хубаво. Акъ-паша по позволяваше да ни обиждатъ....

— Скобелевъ е справедливъ. За него пѣма свои или чужди. При него никакви недоразумѣния не са случвахъ.

Туукъ пакъ на Скобелева са случи да са раздѣли съ оригиналниятъ ординарецъ турчинъ. Въ шейновскійтъ бой, той избави отъ смъртта младъ турски офицеринъ.

— Къдѣ азъ ще са дѣнжъ? попита той.

— Нека върви слѣдъ мене!

И този останжъ при Скобелева. Ний много сме са смѣляли, като виждахме съ каква важность турчинтъ върви на всякъдѣ слѣдъ генералтъ, безъ да го остави нито на една крачка. Отпослѣ са оказа, че той сериозно са привързалъ къмъ Михаилъ Димитриевича. Той не са отдѣляше отъ него, както не са отдѣля кучето отъ господартъ си, вѣрвеше по петитъ. Въ Казанлъкъ той бѣше на вѣждъ, гдѣтоо ходи генералтъ му. Най насетиъ, той почнж да прѣдава на турцитъ порѣчки, да събира всевъзможни справки.... Станж съвсѣмъ ординарецъ.

— Раснитвахъ го за позициитъ въ Шейновскійтъ бой, той съговаряше охотно. Самъ показва, накъдъ по добръ да са отиде, отъ къдѣ е по удобно да атакуваме.

— На, патриотизмъ!... злѣше са Скобелевъ.... Но храбръ офицеринъ бѣше.... Съ прѣвѣсходнитъ сълдатъ и съ таквизи офицери турската армия ще отиде не далечъ. Оставете, не го раснитвайте.... Офицеринтъ не трѣбва да е лазутчикъ!... А впрочемъ....

И Скобелевъ са раскиска, като улови себе си на тази сантименталность.

Тутакси той чудесно са въсползува отъ свѣдѣнията, съобщени ему отъ турчинтъ....

— Не бива да ги осаждаме отъ наша точка зрѣния!...

Толкова не по малко, мене ма интересуваше този субъектъ. Азъ чрѣзъ прѣводчиктъ, слѣдъ свършваннето на бойтъ, обърнхъ са къмъ него съ въпросъ: „какъ той може да служи на враговетъ на своето отечество“.

— Затова, че той е Акъ-паша.... А на Акъ-паша всякой ще служи за честь на себе си. Таквизъ генерали пѣма.... И по корантъ излиза сжщото.

— На ти тебе.... Това, по какъвъ начинъ?